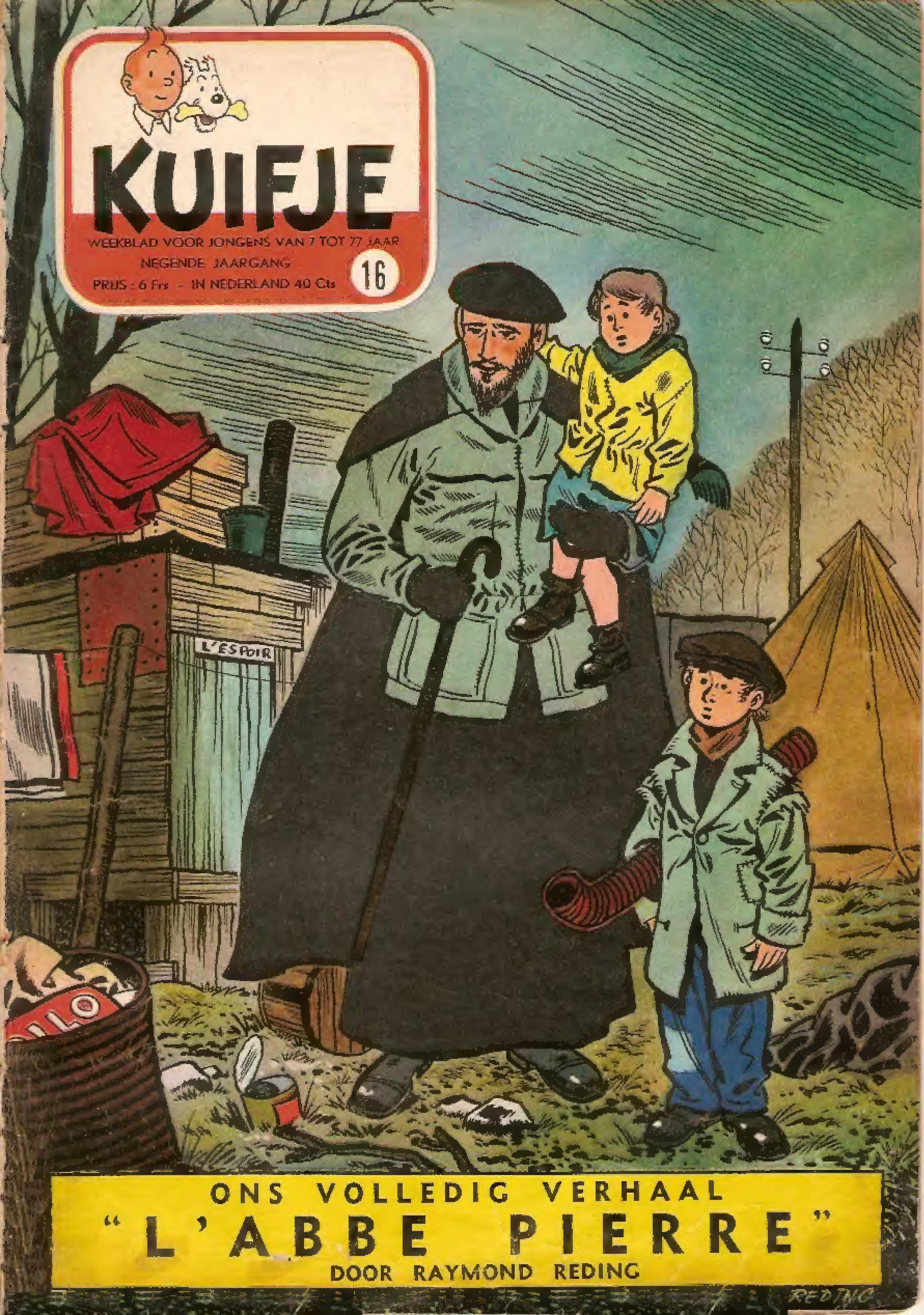
KUIFJE
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
NEGENDE JAARGANG
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts
16
L'ESPOIR
ONS VOLLEDIG VERHAAL
"L'ABBE PIERRE"
DOOR RAYMOND REDING
REDING

Op een Octoberdag van het jaar 1947 brengt de eerwaarde Henri G. Groués-Pierre, volksvertegenwoordiger, een bezoek aan een bouwvallig huis te Neuilly Plaisance, nabij Parijs. Hij wenst het te huren...

De woning heeft lang leeg gestaan en u zult ze wat moeten opknappen, maar ze is groot en de huur laag...

Goed. Ik ben bereid de huurovereenkomst te tekenen.

Met veel moed slaat de nieuwe huurder de hand aan het werk. Het zal heel wat tijd vergen, vooraleer het huis bewoonbaar is!

Dit huis noem ik « Emmaüs », dat staat vast!

Hé, eerwaarde! Heb je geen stuk brood en een kop koffie voor me? Ik zal je in ruil een handje helpen!

Graag! Indien je wilt mag je hier zelfs overnachten!

De volgende dag...

Het is hier veel beter dan onder de blote hemel, hoor!... Maar, ik beken je oprecht, eerwaarde, dat ik niet katholiek ben...

Je bent arm en ongelukkig. Dat volstaat voor mij!

Er zijn andere daklozen die gehoord hebben van die-eerwaarde-die-niet-is-gelijk-de-anderen. Ze komen hun werk aanbieden in ruil voor eten en slapen.

Fijn! Maar, luister goed, hier is er geen baas en zijn er geen arbeiders. Wij zijn eenvoudig goede vrienden, die elkaar uit vrije wil helpen en samen een huis bouwen, om er al wie hongerig is en geen dak boven het hoofd heeft in op te nemen...

Iedere dag brengt de priester een bezoek aan de armen.

Woon je hier, arm kind?

Sedert tien maanden, mijnheer pastoor! Mijn man is arbeider. We werden uit de kamer gezet die we huurden en die iedere maand de helft van het loon van mijn man kostte. We vonden nergens onderdak. En ik verwacht een tweede kindje...

En dat in de XXe eeuw! Wat 'n schande. Geen enkele volgeling van Christus kan ongevoelig blijven voor zoveel leed. Ik moet iets doen...

En zo rijpt het plan een stuk grond te kopen en daar, met de hulp van de « Emmaüsvrienden », goedkope woningen voor daklozen te bouwen...

Om het eerste geld bij elkaar te krijgen, verkoopt « l'abbé Pierre » zijn auto en schaft zich een ouderwetse kar met aanhangwagen aan...

Die wagen zal het uitstekend doen! Ik rijd er 's morgens mee naar de Kamer van volksvertegenwoordigers en keer 's avonds terug met het nodige materiaal voor onze huizen.

CAMP

Op deze grond, gekocht op krediet, en na duizend moeilijkheden te hebben overwonnen, verrijzen de eerste woningen...

Zie-je, het hulsje is net op tijd klaar om je nieuw zusje te ontvangen!

Mijnheer pastoor, ik dank je van harte...

Maar de administratie stuurt brieven en wil dat de « reglementen » gerespecteerd worden...

Haha, nu is het de minister zelf die schrijft! Wel, ik ga er naartoe, dan weet ik meteen wat die heren eigenlijk wensen!

U bent volksvertegenwoordiger, dus weet u dat uw wijze van bouwen onwettelijk is. We zijn er in geslaagd de krotten rond Parijs te doen verdwijnen en wensen niet, dat er opnieuw woningen in mekaar geflanst worden die...

...Mijnheer de directeur, uw ministerie heeft beslist heel mooie plannen in de schuif liggen. Maar op dit ogenblik sterven er mensen, van koude en honger, het is dus nu dat we ze moeten helpen...

Ik bewonder uw werk, eerwaarde, doch het « reglement is het reglement »... Ik zal de ogen sluiten voor al hetgeen er reeds gebouwd werd, doch ga niet voort, want dan zou ik maatregelen moeten treffen...

Practisch! Werp me dadelijk in de gevangenis en... u maakt de mooiste publiciteit èn voor het werk dat ik ondernomen heb èn voor mijn beschermelingen !

En de moderne Sint Vincentius zette zijn liefdadig werk voort...

Nog vier personen ! Maar, dat is onmogelijk ! Alles is eivol !

Onmogelijk is geen christen woord ! Kom, geef hen een kop soep en leg enkele matrassen in mijn kamer !

Op zekere morgen...

Voor de tweede maal stuurt men ons deze rekening, vriend, en we kunnen ze niet betalen ! Men dreigt het gas en de electriciteit af te snijden. Er is brood te kort, we hebben haast geen aardappelen meer en... geen rode duit in de la !

Er is nog een kleine kans...

De pastoor gaat die avond naar een van de mooiste lanen van Parijs. Hij trotseert de misprijzende of afkeurende blikken en vraagt een aalmoes voor zijn ongelukkige broeders...

LGRIM'S

IJ DIE HIER VOORBIJ GAAT, WEET JE DAT HET IN DE XXe EEUW, IN EEN CHRISTELIJK LAND, NOG MOGELIJK IS DAT ER DE ZE AVOND EEN KIND STERFT OMDAT ZIJN VADER GEEN GELD HEEFT...

DUIZENDEN IN DIT LAND ZEGGEN : WAAROM NOG LANGER LEVEN ?

Geef hem een briefje... we moeten ons haasten anders vinden we geen plaats meer !

Na vier uur heeft de pastoor nog maar twee duizend francs bijeen... Daarmee kan men in Frankrijk niet veel aanvangen !

Ik ben totaal uitgeput ! Heer, heb medelijden met uw dienaar !...

Hij ziet geen uitweg meer, en de volgende dag...

Vrienden, ik moet jullie vertellen, dat al mijn mooie plannen in het water gevallen zijn... Bij gebrek aan geld, zullen we de deuren van « Emmaüs » moeten sluiten...

Wat zal er dan van ons geworden ? Neen, eerwaarde, dat is niet mogelijk !

Mijnheer pastoor, ik ben ooit lompenkoopman geweest! Als we 's morgens eens naar de stad trokken om de vuilbakken te doorsnuisteren? Dat kan iedere dag een mooi sommetje opbrengen... en dan kunnen we ook nog de zolders doen...

Waarom ?

Ho, daar ligt nog veel verborgen op de zolders van grote huizen ! Alles wordt geschift: meubels, papier, metalen, flessen, rubber, lompen... Het is een eerlijk werk en kopers zijn er altijd !

Een geniaal idee, Ernest! Je kan ons misschien allemaal redden !

Voor dag en dauw trekken de « Emmaüsvrienden » naar de stad. Uit liefdadigheid worden ze lompenkoopman. In groepjes van drie, met een grote zak over de schouder, gaan ze de straten af...

We moeten ons reppen, anders haalt de reinigingsdienst ons alles voor de neus weg!

toekomst want

hier heeft men u lief

EINDE

Kijk me dat aan ! Er zijn mensen die niet vermoeden hoeveel waarde die dingen hebben voor iemand die niets bezit...
En jullie oogst, vrienden? Geef het iets?
Prachtig, eerwaarde! Alle mogelijke voorwerpen gooien de Parijzenaars in de vuilbak! Zondag ga ik zelf naar de Vlooimarkt om alles te verkopen !
Van die dag af vonden de « Emmaüsvrienden » een bron van inkomsten en ze waren er zeer blij om.
Zieen, dat zijn 30.000 francs, eerwaarde! En tot de volgende week! Ik hoop dat jullie dan weer een vrachtje klaar hebben voor mij !
Op een avond komt de eerwaarde met een flinke lading oude meubels, en andere rommel, door de stad...
CE SOIR
QUITTE
DIO CIRC
Ik heb een idee ! Misschien lukt het...
Wacht hier op mij !
Pardon, mijnheer, kan ik me laten inschrijven voor de wedstrijd van deze avond ?
Hierlangs, eerwaarde ! Kom binnen !
En de « Radio-Vraagbank » van die avond was werkelijk heel boeiend.
U doet nog voort ? Bravo! Hoeveel reeds? 16.000 francs! En nu de vierde vraag... Hoeveel afgevaardigden zetelen in de Assemblée Nationale ?...
De pastoor heeft een flink geheugen, beschikt over een uitgebreide kennis en kan alle vragen juist beantwoorden.
256.000 francs! Prachtig! Gaat u nog voort?
Dank u. Ik stop er mee. Mag ik een woordje zeggen aan de luisteraars ?
Het is voor mijn dablozen dat ik dit geld gewonnen heb en ik kwam naar hier om jullie te vragen ! Waarop wachten jullie om me te helpen? Tienduizenden vrouwen, kinderen en grijsaards verwachten van jullie een dak boven het hoofd !
Deze plechtige oproep ontroert slechts weinig mensen. De nood die te lenigen valt is oneindig groot en de winter ongewoon hard...
20° onder nul ! Die vorst zal onze werken voor enkele weken lamleggen. Jammer !
Zo standen de zaken, toen, op 4 januari 1954, een gebeurtenis het gemoed van duizenden schokte...
Eerwaarde, deze morgen vonden wij onze kleine Marc dood! Dood gevroren... dood gevroren...

Mijnheer de Minister, vorige nacht is een kindje van drie maanden doodgevroren in de romp van een autobus, die een Franse familie tot woning dient ! Misschien acht u thans de tijd gekomen...

En toen zag men iets ongewoons : de minister van Wederopbouw volgde de lijkkist van de kleine dakloze...

De pers was er als de kippen bij...

SPECIALE EDITIE... « L'abbé Pierre » doet een oproep ten voordele van al de dakloozen... « L'abbé Pierre » doet beroep op alle Fransen...

FRANCE-MIDI

En in de ijskoude nacht gaat de eerwaarde zelf door Parijs, om de ongelukkigen op te nemen die onder de blote hemel moesten slapen...

Langs de radio tracht « l'abbé Pierre » al de mensen van goede wil te bereiken...

« Vrienden, vorige nacht stierf er een vrouw. Men had de arme vrouw uit haar schamele woning gezet... Iedere nacht slapen er in deze stad meer dan 2.000 mensen op straat in de koude. Ze hebben geen dak en ook geen brood. We moeten hen dadelijk helpen... » Dit is de Franse Radio-Omroep. Luisteraars, u hoorde een toespraak van « l'abbé Pierre »...

En deze oproep werd gehoord...

Zo bracht een man, door zijn energie, z'n vastberadenheid en zijn schoon voorbeeld het wonder tot stand: Hij overwon het egoisme van de mensen en leerde hen opnieuw wat naastenliefde en liefdadigheid is.

Gij die lijdt
Wie ge ook zijt,
wees welkom.
Eet en slaap en
hoop op een betere
toekomst want
hier heeft men u lief.

EINDE

EEN GEHEIME BOODSCHAP

VOOR DE LEDEN VAN ONZE CLUB

ENKELE clubleden hebben geklaagd over het feit dat er geen geheime boodschappen meer ingelast werden. Dit heeft wel een reden : Geheime boodschappen vergen veel plaats — en de plaats is zeer schaars — en zijn bovendien niet bestemd voor al onze lezers. Hier volgt er echter een :

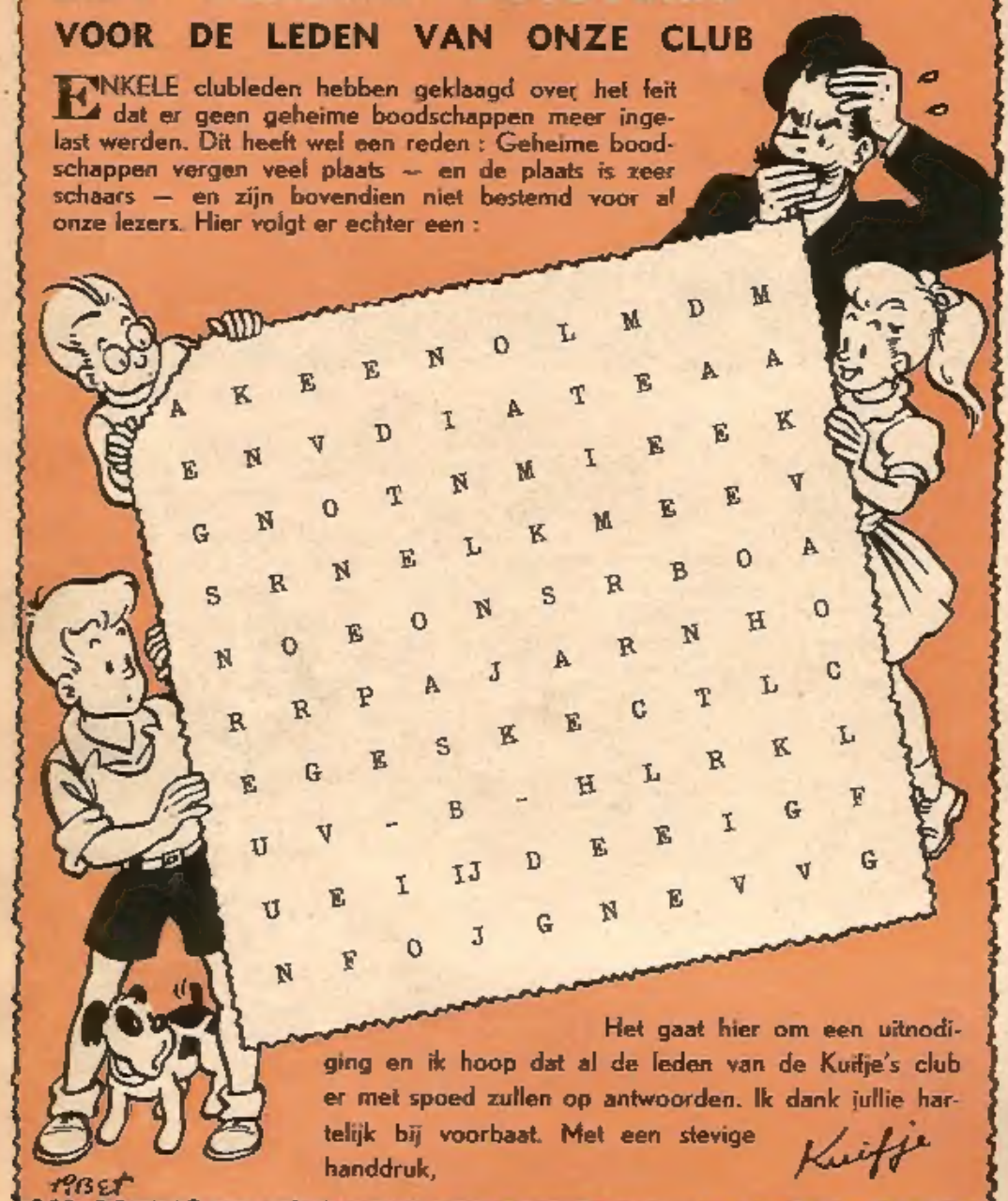

Het gaat hier om een uitnodiging en ik hoop dat al de leden van de Kuifje's club er met spoed zullen op antwoorden. Ik dank jullie hartelijk bij voorbaat. Met een stevige handdruk,

Kuifje

BRIEVENBUS

JAN STOCKMANS, MOLENSTRAAT, 136, EEKLO, zou willen corresponderen met Kuifjeslezers (in het Nederlands en in 't Frans) en postzegels ruilen. Men schrijve hem rechtstreeks.

MARIE HERMANS, BILZENSTEENWEG, 92, LINBURG BELGIE schrijft me dat « Kuifje » het leukste weekblad is dat ze al ooit in handen gekregen heeft. Ze zou willen corresponderen met een Kuifje'z lezer uit Belgisch Kongo tussen 14 en 16 jaar. Men schrijve haar rechtstreeks.

DANIEL RAU, VAN SINT-ANDRIES BIJ BRUGGE, schreef me een zeer klein briefje niet veel groter dan een postzegel alleen maar om me mede te delen dat hij « Kuifje » zeer graag leest. Beste dank, Daniel.

EDDIE REITSMA, VAN DEN HAAG, HOLLAND, zou graag in « Kuifje » het schema voor het bouwen van een kristalpost afgedrukt zien. We hebben dat reeds meermaals afgedrukt, maar we zullen het in de eerstvolgende weken nogmaals publiceren ten gerieve van de lezers die de vorige jaargangen niet bezitten. Hartelijke groeten.

FREDDY MAELFEYT, VAN DEN HAAN, is ook van mening dat « Kuifje » « het beste weekblad is dat men kan vinden ». Hij leest alle verhalen graag maar heeft niettemin een kleine voorkeur voor onze tekenaars Craenhals en Funcken. Die zullen nog verschillende boeiende verhalen brengen.

SOLDAAT ROGER VAN GENECHTEN, VAN ZEDELGEM, verzamelt documentatie over oorlogsmaterieel. Misschien zijn er lezers die hem bij het verzamelen van dat gevaarlijk spul kunnen helpen ? Wees gerust, het gaat hier slechts om foto's. Onze reeks technische platen wordt voortgezet en daarin zal je dus, ten gepasten tijde, vliegtuigen, moto's en auto's krijgen.

FRANCIS VAN DER VONDELEN, VAN EVERE. Het spijt ons heel erg, doch we mogen geen vragen, welke betrekking hebben op de Grote Prijsvraag, beantwoorden. We kunnen je slechts zeggen : Herlees de gestelde vraag en het zal je dan wel duidelijker worden hoe je moet antwoorden.

JA hoor, CHANTAL MISCHIELS VAN ANTWERPEN, wij hebben lezers in vreemde landen en misschien is er wel iemand die met je postzegels wil ruilen. Hoe je tijd moeten worden van onze grote club heeft reeds dikwijls in ons blad gestaan.

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

HET RESULTAAT WAS TE MOOI...

RACING CLUB VAN BRUSSEL
Stadion Drie Linden, Watermaal

GRATIS TOEGANGSBON

Met deze bon, heb je recht op een gratis zitplaats in de overdekte E-tribune, voor

22-4-54

KUIFJE (weekblad). Redactie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16. — Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc. — Gedrukt in hello door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen :	België	Buitenland en Belgisch Congo
Drie maanden	70.— fr.	80.— fr.
Zes maanden	135.— fr.	155.— fr.
Een jaar	265.— fr.	300.— fr.

't Prinske

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

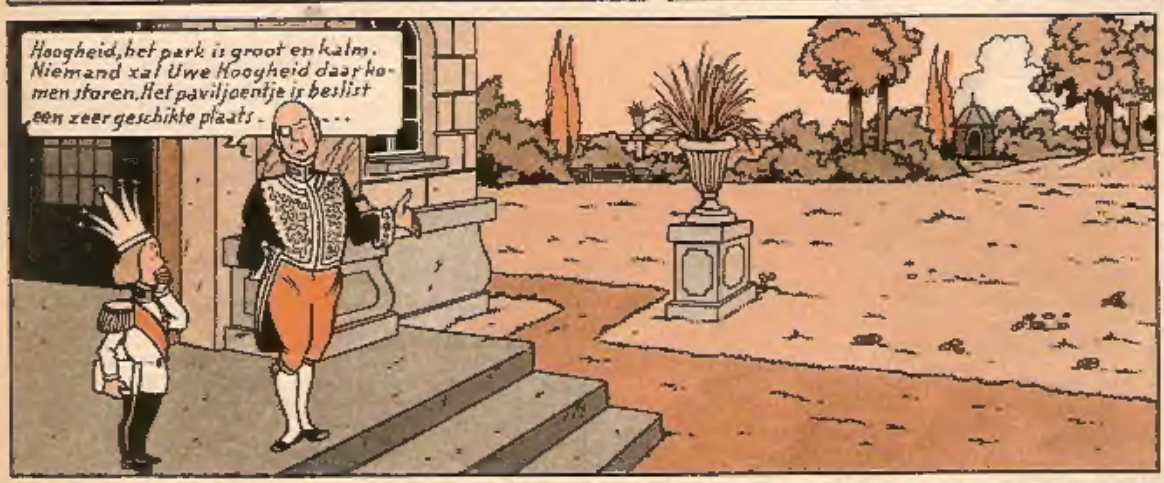

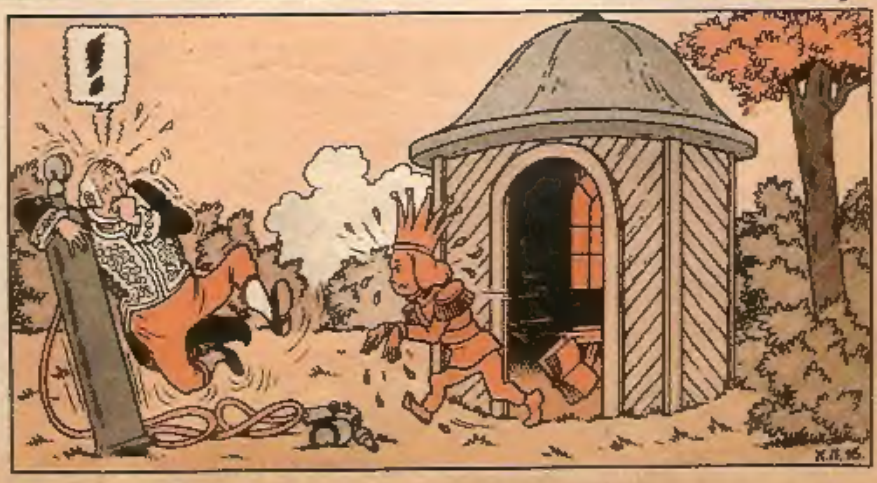

CHLOROPHYL tegen de zwarte ratten

Chlorophyl, een zeldzaam, moet vechten voor de horde van zwarte ratten aangevoerd door zijn verschrikkelijke chef Anthraciet !

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

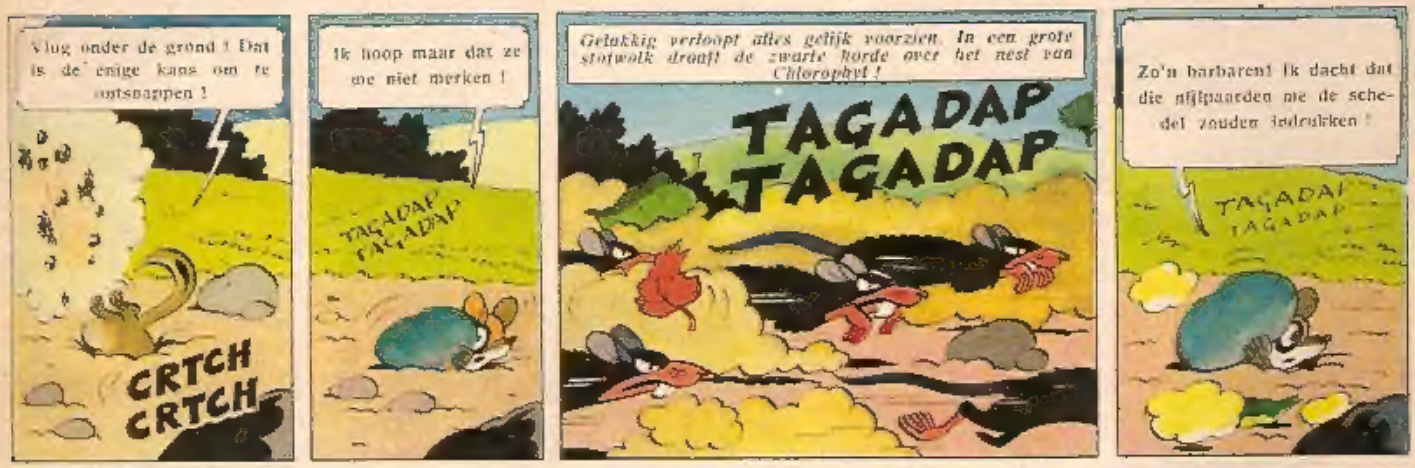

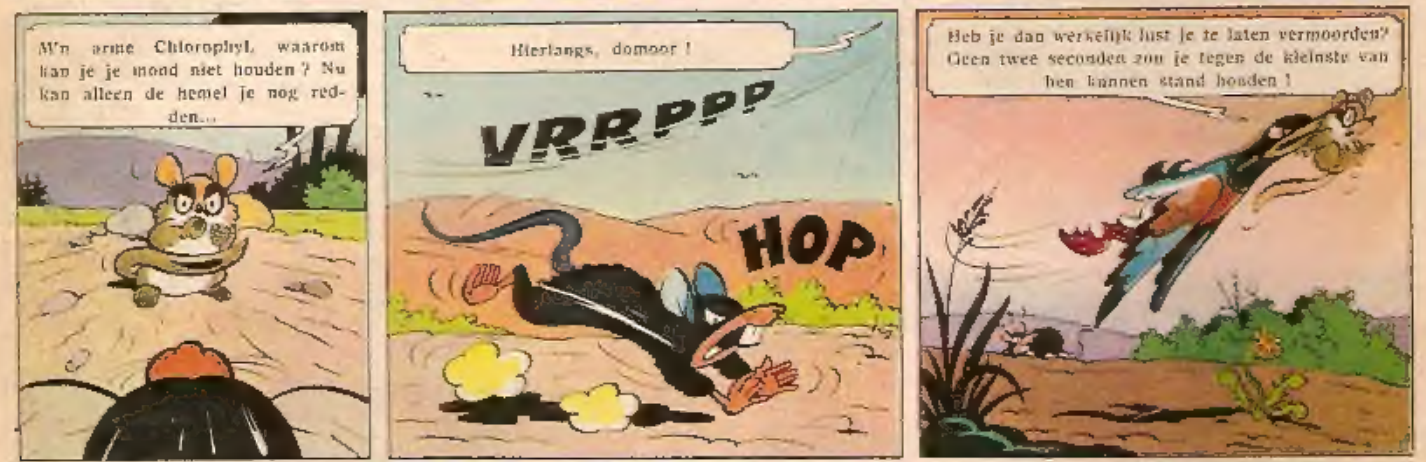

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE, ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT: LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

VERHAAL VAN EEN BRITS SPOOK

BA, iedere avond en iedere nacht de wacht houden in die lege zalen is niet gezellig en ik word ook al een dagje ouder, bromde de bewaker van een bibliotheek van een Engels stadje, en liet zich op een stoel neervallen. Eeg warm is het hier ook niet! Waarom op die boeken passen? 's Avonds komt hier nooit een mens!... Maar, wie is dat?

Een man in een groene, onderwetse jas liep naar een boekenrek en nam er een boek uit.

— Hela, vriend, wat kom jij hier doen? Vanwaar kom je? vroeg de bewaker verrast.

— Ik zal het nooit vinden! kloeg de man in de groene jas met een rauwe stem...

Dat werd de bewaker al te bar, hij stapte op de man toe en wou hem op de schouder tikken maar... daar was geen schouder... Als een geest verdween de groene man door de muur. Het boek kwam met een zware plof op de grond terecht. De bibliotheek werd gesloten voor nader onderzoek...

WIE DRINKT MOET... WERKEN!

DE chauffeur die in Toerkoe (Finland) bedronken achter het stuur van zijn wagen wordt aangetroffen, vliegt niet meer in de gevangenis, zoals dit vroeger het geval was, doch moet van twee tot vijf dagen helpen aan het bouwen van een nieuwe vlieghaven. Een startbaan van 1700 meter werd reeds aangelegd; ze is het werk van chauffeurs die te diep in het glas hadden gekeken!... Zou ze «recht» liggen of «slingeren»?

Messerschmidt was een bekende naam uit de vorige oorlog. Thans duikt die naam weer op een kleine sensatie: een wagentje half bromfiets, half auto. Te Parijs, waar deze twee foto's genomen werden, had het lilliputwagentje veel bekijks. In Duitsland zelf ziet men er nog niet veel. Op onze wegen verschijnt er af en toe een. Of het wagentje echter de gunst van het publiek zal verwerven, blijft af te wachten. Wij durven ons niet aan voorspellingen wagen.

HOEVEEL WEEGT EEN SNEEUWKRISTAL?

VERS gevallen sneeuw is zo licht dat 1.000 sneeuwkristallen nog niet ten volle één gram wegen! Prof. Bentley ontdekte niet minder dan vier duizend achthonderd verschillend gevormde sneeuwkristallen.

WEET je wat diamantsneeuw is? Dat zijn ijskristallen die in kleine staafjes afzonderlijk uit de hemel vallen en zo scherp zijn als een naald. De diamantsneeuw valt slechts wanneer het uiterst koud is.

Op de gletschers en in de eeuwige sneeuw leven toch nog dieren! Op Amerikaanse bergen, die altijd met sneeuw bedekt zijn, vond men een twee centimeter lange zwarte worm en op de gletschers leeft de zwarte gletschervlo. Waarom zouden deze dieren zwart zijn?

In het jaar 1892 sneeuwde het in zekere streken van Zwitserland bij een temperatuur van 13° boven nul zulke grote vlokken, dat de mensen vol schrik in hun huizen vluchtten. Op 7 April 1905 vielen er sneeuwvlokken zo groot als soepborden en in Saksen sneeuwde het op 4 December 1895 echte, grote sneeuwballen, die door de stormwind gevormd waren.

WIE HOUDT HET LANGER UIT?

GUSTAAF MAREELS uit Wetteren heeft het record uithoudingsvermogen slagwerk gebroken, door aan een stuk gedurende 58 uur en 7 minuten op trommels, bekkens, triangels, klokken, enz. te slaan. Het oude record stond op naam van Bakeland uit Gent met 52 uur. Het record accordeon spelen bedraagt op dit ogenblik 165 uren! Wij noemen zulke records «idioot».

Onder alle dieren van het circus, behoren de apen tot de meest geliefde. Ze zijn niet alleen handig en slim, maar tevens zeer grappig.

ONZE DUIVEN BEWAREN HUN GEHEIM!

STELLEN we even voor dat je een Sinjoor bent en men je geblinddoekt meeneemt naar Sluis, waar men je aan je lot overlaat met de woorden : « Zoek zelf je weg naar huis ! » Je bent natuurlijk niet op je mondje gevallen en je vraagt aan een voorbijganger of een politieagent op welke steenweg je je moet planten om te kunnen liften in de richting van Antwerpen...

Ben je van Gent en loop je verloren in de straten van St. Amands, kijk je naar de wegwijzers of je vraagt een voorbijganger hoe je moet lopen om weer thuis te komen. Je moet in ieder geval kunnen lezen of kunnen praten, waar of niet ? Heb je er al eens over nagedacht wat een reisduif doet die te Toulouse wordt opgelaten en haar til te Brussel of Amsterdam moet terugvinden ? Ze kan lezen, noch spreken, er staan geen wegwijzers in de wolken en toch vindt ze haar weg. Hoe ? Is het een magnetische kracht die haar onweerstaanbaar terug naar het nest brengt ? Waarschijnlijk niet, want onweders of radiouitzendingen, die de atmosfeer storen, kunnen haar niet of althans niet lang van de juiste weg afbrengen. Heeft de duif een buitengewoon fijn gehoor of een uiterst gevoelig reukorgaan ? Niemand kan met zekerheid zeggen hoe de zaak juist in mekaar zit en de duiven zelf bewaren hun geheim !

ZEKERE BOODSCHAPPERS

SEDERT de vroegste oudheid worden de duiven als boodschappers gebruikt. Bij de Grieken en de Romeinen werden ze opgelaten in de bezette stad, vlogen over de vijandelijke linies en brachten de berichten of de bede om hulp, veilig in de andere delen van het land. Zij waren het die het nieuws van de overwinning van stad tot stad brachten en bij de Olympische Spelen waren het alweer de duiven die over heel het land de namen en de roem van de overwinnende atleten uitdroegen. Tijdens de Kruistochten bleven de Muzulmannen met elkaar in verbinding, dank zij de gevleugelde koeriers.

In de XIIe eeuw richtte de Egyptische sultan Noereddin een postdienst in met duiven. Overal in het land werden torens gebouwd, waarop dag en nacht de

wacht werd ge
terugkeer van
stonden op ee
postkantoren
in het land. D
jaren in ere.

De Parijzen
in 1870 door
blijven met d
bankiers van
noteringen op
Tijdens de sla
in Londen no
duiven hun sl
De eigenaar h
tig fortuin in

De teleloon
werkloosheid.
de reisduiven
van de duif w

IN Holland en
bers, maar
in de beiden
Duivenbond m
nale sport en
achter elkaar
op de terugke

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

DE WITTE

…ouden en de beambten nieuwsgierig uitkeken naar de …e speciaal opgeleide duiven. De torens, of duiventillen, … afstand van twaalf mijl van elkaar en dat waren de … die tijd en onmisbaar voor de goede gang van zaken … opvolgers van Noereddin hielden dit systeem nog vele …

…ëa, in de XV eeuw belegerd door Hendrik de IV en … Duitsers, konden dank zij hun duiven in verbinding …rest van de wereld. In de vorige eeuw gebruikten de … Westerse landen de duif om inlichtingen en beurs…nelle en geheime wijze naar hun agenten te brengen. …van Waterlo speelden de duiven een rol. Toen iedereen …geloofde aan de overwinning van Napoleon, brachten …e eigenaar reeds het bericht van de Franse nederlaag. … verstand van beursspeculaties en sleepte een reusach…ijn brandkast !

…n de telegraaf doemden de gevleugelde postboden tot …iet voor lang ! Liefhebbers maakten zich meester van … het op proef stellen van het merkwaardig instinct …d een sport die veel enthoesiasten telt.

…het Noorden van Frankrijk zijn er veel duivenliefheb… hebben de indruk dat de meest verwoede aanhangers …anderen, Antwerpen en Limburg wonen. De Belgische …t zo wat 200.000 leden tellen. Het is een echte natio… …dere Zondag staan er honderden duivenmelkers uren …ar de lucht te staren en met ongeduld te wachten … van hun witkopje, zwartkeeltje, hun groensluart of grijs duivinneke. Moeder de vrouw is niet altijd aan te spreken over die liefhebberij, want geen duivenmelker die 's middags komt eten als zijn duiven nog niet « binnen » zijn en geen duivenmelker die goed gemutst is, als zijn lievelingsduif, waarop hij een hoge som gezet had, geen prijs vloog.

De duiven worden met honderden tegelijk opgelaten op 100, 200, 300 en zelfs 700 km. van hun woonplaats. Ze stijgen dan hoog de lucht in, cirkelen even rond, alsof ze de omgeving verkenden, en schieten dan pijlsnel in de juiste richting ! Duiven halen een snelheid van 50 tot 100 km. per uur, maar men heeft al snelheden geregistreerd van 152 km. 920 per uur ! Een zooloog van New York constateerde dat een reisduif 160 km. lang een snelheid van 137 km. per uur aanhield. In Noorwegen vertrokken zes duiven tegelijkertijd met een vliegtuig. Het vliegtuig vloog met een snelheid van 168 km. per uur. Vijf duiven kwamen aan voor het toestel en de zesde precies in dezelfde tijd.

Na twee jaar gevangenschap werd een duif weer opgelaten te Ajaccio (Corsica) en vond haar weg naar Antwerpen waar ze thuis hoorde ! Men vertelt ook de geschiedenis van « Gladiator », de eerste reisduif die in één dag de afstand Toulouse-Brussel aflegde !

DE DUIF VAN NOACH

DE oudste gevleugelde boodschapper, die in de geschiedenis van de mensheid een grote vermaardheid verwierf, is beslist de duif die door Noach werd opgelaten en terugkeerde met een palmtakje in haar bek, zij verkondigde dat de Schepper medelijdend neerzag op de aarde en zij bleef sedertdien het symbool van de vrede.

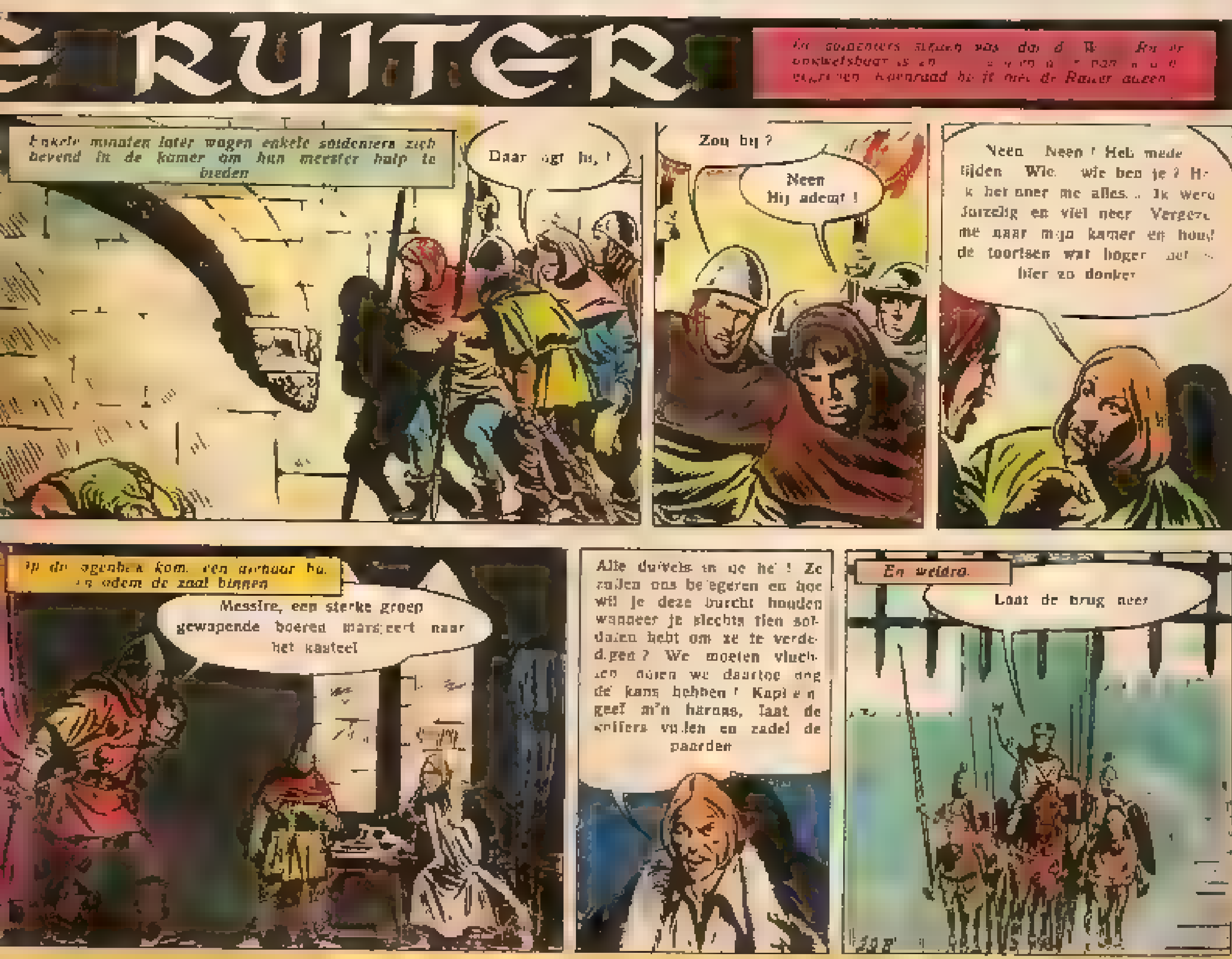

Wordt voortgezet

De Valstrik

Verhaal van Guy FOREZ. — Geïllustreerd door TIBET

IN het groot warenhuis van Dawson werkten honderden verkopers. De meesten van hen kenden hun baas niet. Dawson, de grote Dawson zoals hij genoemd werd omdat de oprichting en de uitbreiding van dit warenhuis werkelijk de vrucht van zijn werk was, toonde zich haast nooit. Zijn levensgroot portret hing in de hal van de dienstingang, maar kan men zeggen dat men een man kent omdat men zijn portret al eens gezien heeft?

Dat was de vraag die de jonge Townling, verkoper van ijzerwaren, zich ook stelde. Hij heerste daar over het rijk van de wasmachines, pennemessen, zagen, ijzerdraad, schroefbouten en nagels. Er zijn afdelingen in een groot warenhuis die charme hebben, waar poezie in steekt, maar wat mooie is er nu aan ijzerwaren? Townling werd triestig als hij er maar keek. Dat net hij natuurlijk niet merken, een goed verkoper is immers altijd vriendelijk en opgeruimd.

— Ik verveel me hier, zuchtte Townling en glimlachte daar bij. Ik verveel me hier dood! En zeggen dat er zoveel mensen buiten zijn die zo wandelen met vacantieplannen in het hoofd! Voor mij is er geen sprake van vacantie! Ja, mijn vriend Breisach nodigde me uit om bij hem op de hoeve van zijn vader in Ohio te komen doorbrengen, maar ik heb niet eens het geld om de reis te betalen! Zes maanden lang verkoop ik nu nagels tegen honderdtwintig dollar per maand voor rekening van een man, die zelfs geen flauw vermoeden heeft van mijn bestaan! Dat is niet rechtvaardig! Tot mijn twee en twintig jaar heb ik Duits geleerd en het Romeins Recht bestudeerd om... nagels en schroevendraaiers te verkopen!... Verdraaid, ik verveel me hier dood!

Townling glimlachte tegen een oude heer die zich blijkbaar voor de snoeitangen interesseerde.

Dat gezicht komt me bekend voor, doch waar heb ik het nog gezien? vroeg de jonge verkoper zich af.

★

Die morgen had de grote Dawson een vreselijke bui. Er stond een Kristallen vaas met purpere rozen op zijn schrijftafel. Hij snoof het delikaat parfum van een roos op, ontstak een sigaar en zei tot Miss Maud, zijn secretaresse:

Ik verkleed me vandaag als klant!

Maud lachte. Het is waar dat Maud altijd lachte, zelfs als er daartoe geen reden was. Het idee van de baas amuseerde haar en ze wist bij ondervinding wat dit betekende. In een handomdraai was het baardeloos gezicht van Dawson versierd met een grijze snor en in plaats van zijn lorgnet zette hij een grote hoornen bril op de neus. Meer was er niet nodig om Dawson onkenbaar te maken. De grote baas zuchtte even terwijl hij in de grote spiegel keek en dacht er aan dat hij in zijn jeugd zo graag toneelspeler zou geworden zijn!

Zeg me eens welke nieuwigheden we hebben, Maud?

Miss Maud keek even in haar notaboekje en antwoordde:

Er zekere Cooper is sedert drie weken in de boekenstand.

Neen, dat is nog te groen! Een andere.

Townling in de ijzerafdeling sedert zes maanden.

— Fijn! Daar ga ik naar toe!

En niet lang nadien hoog Dawson zich met veel belangstelling over de snoeitangen. Townling verliet de groene prairies en de ranch van Ohio om beleefd te vragen:

— Waarmee kan ik mijnheer van dienst zijn?

Dawson bromde iets onverstaanbaars, doch de verkoper liet zich niet van de wijs brengen en liet er haastig op volgen:

We hebben nog andere modellen, mijnheer.

Hij haalde een hele reeks snoeitangen te voorschijn, grote, kleine, middelmatige, puntige, ronde, rechte en kromme. De oude heer probeerde de ene na de andere en sneed er mee in het lege wat een vreselijk verveelend geluid maakte.

Townling liet niet merken dat de oude heer hem zenuwachtig maakte. Zelfs toen deze zei:

Alles wel bes bouwd heb ik geen snoeimes nodig.

— Dat doet er niet toe. Geheel tot uw dienst, mijnheer.

Hij borg de snoeimessen op toen de klant naar de zagen keek, die haast tegen de zoldering hingen.

Wil je me de zaag tonen, die het nummer 14 draagt?

Natuurlijk, mijnheer!

De jonge verkoper had de oude heer wel naar de duivel kunnen wensen maar hij haalde de zaag naar beneden en loofde de kwaliteit van de zaag als een specialist in het vak.

— Het is een veel gevraagd model, mijnheer, helemaal uit metaal. Speciaal goed voor het zagen van groen hout.

— Hoeveel kost die zaag?

— Drie dollar.

Te duur!

Het spijt me, mijnheer.

Townling hing de zaag weer op haar plaats als de lastige klant zich voor de pennemessen interesseerde. Dan kwamen de snoeitangen aan de beurt en toen hij ook hierin niets naar zijn wens vond, begon hij, tussen de grote stapel Engelse sleutels te woelen. Townling bewaarde zijn koelbloedigheid.

Hier zult u beslist vinden wat u zoekt, mijnheer, want wij hebben werkelijk alle maten.

— Een hark wil ik hebben! Ik zoek een hark!

Een hark? Jammer, mijnheer, maar dan kan ik u niet helpen. U zult ze vinden bij de tuinbouwbenodigdheden.

Waar is dat?

— Stand 425, mijnheer! Rechts achteraan in de zaal. Kijk, u ziet het van hier.

Voor de eerste keer lachte de oude heer even en antwoordde vriendelijk:

— Ik dank je, mijnheer.

Hij liep in de tegenovergestelde richting als deze door Townling aangewezen.

De jonge verkoper wiste zijn voorhoofd af, bracht weer orde in de pennemessen, de Engelse sleutels en de snoeitangen en bromde:

Eindelijk ben ik die vreselijke man kwijt. Moet een mens daarvoor tot zijn twee en twintig jaar Duits leren en het Romeins Recht studeren? Vreselijk! Maar ik ken die man! Ik ben er zeker van, dat ik die man nog gezien heb. Doch waar? Waar?

★

Als Dawson zijn kantoor binnen trad, kon Maud al dadelijk merken dat het opperbest verlopen was. De baas nam een van de purperen rozen uit de kristallen vaas en stak ze in het knoopsgat van zijn vest. Dat was een goed teken.

— Townling mag naar kategorie A, zei hij.

Miss Maud vertaalde in gedachten: Kategorie A: 25 % weddeverhoging met terugwerkende kracht van drie maanden. Ze noteerde de naam Townling.

Laat die jonge man even naar boven komen!

Maud hield nog niet lang na dien verscheen Townling heel schuchter op de drempel.

— Als een klant je vraagt waar onze afdeling zich bevindt, vertrouw dan niet te veel op je geheugen. Raadpleeg het plan van het warenhuis dat duurt slechts drie seconden. Voor de harken is het niet stand 425 maar 427.

Ja, mijnheer, antwoordde Townling die ontsnapt lachte. Haha, hij was die lastige oude heer! En zeggen dat ik lust had hem wandelen te sturen!

Je hebt alle kwaliteiten van een uitstekend verkoper. Je bent hoffelijk en je hebt veel geduld. Ik verhoog je wedde met 25 %. Morgen krijg je reeds een schijf van 90 dollar. Je kan nu gaan, Townling!

Townling groette onhandig en vloog de trappen af, terwijl hij, een geïmproviseerd wijsje neuriede:

« Trialala! We gaan naar Ohio! Ik heb m'n vacantie op zak! Trialala! Trialala! Ik schrijf dadelijk aan Breisach dat ik kom! Ik kom! Bom, bom!

GOUD VOOR ROME

Zowel Lambik als De Schim wensen te weten wat de keizer in het [illegible] hoe hij aan het goud kwam

Als de soldaten de gevreesde naam horen stu- ven ze als muizen uiteen

Hij beweert Pretor aan te zijn met Welnu, bedacht op welke plannen koer- ert de keizer?

Ik zal het je zeggen, Schim, want mijn zwaard maakt zo dadelijk een einde aan je beslagen...

De keizer zal een nieuw expeditieleger naar Gallië zenden.

Onzin! Hij heeft geen goud om zijn le- gioenen te betalen!

Och wee. En hij weet niet eens hoe hij het kreeg... Ah!

Spreek op: Je bent in mijn macht! Maar trek eerst dat masker af!

Zie zo, Schim, hier is mijn mantel!

Gevlucht! Dan stap ik naar het paleis! Ik wil we- ten hoe de keizer aan het goud kwam en wie de man met de purperen man- tel is!

Lambik, die zich heeft kun- nen oriënteren, overweegt hetzelfde plan...

De soldaten aan tafel praten over goud waarmee de keizer zijn troepen zou uit- betalen. Dat hebben ze tenminste gehoord. Ik wil weten waar hij het haalde en wie de geheimzinnige man met de purperen mantel is

Vooruit, naar het paleis!

In het paleis staat de keizer te- genover zijn senatoren en ar- gumenteert over het goud

Jullie konden mij geen goud be- zorgen, hè? Kijk, ik zorgde er zelf voor en weet een van jullie waar ik het haal de?

Lambik is met zijn leeuw in de tuinen van het paleis geslopen. Voor de vergaderzaal staat er echter een schildwacht

Wordt vervolgd

Heb je het album «HET GRAANSTRO» van Willy Vandersteen al gelezen?

DE NIEUWE AVONTUREN...

Met zijn neef vaart Robinson naar de monding van de Orinoco om zijn eiland weer te zien. Vrijdag ziet mensen op de oever staan

ZODRA Vrijdag me gezegd had, dat hij mensen zag, liet ik de Britse vlag hijsen en twee kanonsalvo's afvuren om aan te kondigen dat wij als vrienden naderden. Een schuit werd in zee gelaten en een witte vlag, het symbool van de vrede, op de boeg geplant. Uit voorzichtigheid, nam ik echter zestien gewapende matrozen mee. De eerste man die ik zag, toen we in de baai kwamen, was de Spanjaard die ik eertijds het leven had gered.

« Iedereen blijft in de sloep », beval ik, doch geen bevel kon Vrijdag weerhouden, want hij had in de verte zijn vader ontdekt en zou in staat geweest zijn naar land te zwemmen. Als een pijl uit een boog liep hij naar zijn oude vader ombeide en bekeek hem van kop tot teen. Dan hield hij hem bij de hand en liet hem stappen, zoals men met een kind doet. Bij de eerste woorden die ik sprak, herkende de Spanjaard me en opende de armen.

ONTROERD bood hij me z'n verontschuldigingen aan voor het feit, dat hij het gezicht, dat hij eens aanschouwd had als dit van een engel gezonden om hem te redden, niet dadelijk herkende. Hij vroeg aan zijn gezel al de bewoners van het eiland te verwittigen en hoofd aan hoofd naar « mijn kasteel » te leiden. Toen ik aan het bosje kwam, keek ik tevergeefs uit naar m'n woning. Ze hadden bomen geplant en die waren in tien jaar zo machtig gegroeid, dat het bos een doolhof was voor al wie er niet heel goed mee vertrouwd was. Mijn kasteel was daardoor zo goed als ongenaakbaar geworden! Ik vroeg hen waarom ze die soort versterking hadden aangebracht en men antwoordde me dat ik het spoedig zou begrijpen. Alvorens ik mijn nieuwe verhalen vertel, is het nodig terug te keren in de tijd en te zeggen in welke omstandigheden ik mijn eiland verliet.

HERINNER je je nog, dat ik eens een Spanjaard en de vader van Vrijdag redde uit de handen van kannibalen? De Spanjaard had me weer verlaten om, op een ander eiland, zijn makkers te halen. Het was op dit ogenblik dat het Brits schip kwam en me naar mijn vaderland bracht. Een kapitein, die door de muitende matrozen aan zijn lot zou overgelaten worden, kon ik ook redden. De kapitein besloot toen de leiders van de opstand aan wal te zetten op het eiland. Aan deze matrozen gaf ik een brief, die ze aan mijn Spanjaard moesten overhandigen. In dit schrijven benoemde ik hem tot gouverneur van mijn eiland. De Britten weigerden echter te werken en stonden op tegen het gezag van de Spaanse gouverneur.

ST

EEN INTERVIEW MET DE KLEINE WERELD

WIJ hebben Giovanni Guareschi niet ontmoet en toch geven we een vraaggesprek met hem... Hij is de auteur van « De Kleine Wereld van Don Camillo » en « De Terugkeer van Don Camillo ». Heb je die boeken niet gelezen, dan ken je wellicht toch de zeer geestige films. Geloof het of geloof het niet, maar we hebben dit interview stoutweg uit onze duim gezogen. Moest Guareschi het ooit onder ogen krijgen, dan hopen we, in alle bescheidenheid, dat hij zal zeggen : « Bijna zo goed alsof ik op die onnozele vragen zelf geantwoord had! »

TE PARMA STAAT EEN HUIS

— Giovanni Guareschi?

— Dat ben ik.

— Mag ik vragen hoe oud u is en waar u geboren werd?

— Te Parma aan de oevers van de Po, op 1 Mei 1908. Ik ben 1.78 meter groot en heb nog al m'n haar!

— Dank u! Uw moeder ...

— Onderwijzeres. Ze gaf reeds negen jaar les toen ik geboren werd en ze hield het uit tot in 1940. Als beloning voor bewezen diensten kreeg ze toen van de pastoor, in naam van heel het dorp, een wekker!

— Uw vader?

— Wel, die interesseerde zich voor machines, van een naaimachine tot een gramofoon. Hij droeg een indrukwekkende snor en deed de ronde van Italië per auto, in de tijd toen men nog te voet van de ene stad naar de andere liep om zo'n monster dat kon rijden zonder paarden te zien. Het enige wat er me nog blijft uit die heldhaftige tijd, is een onderwetse autoclaxon! Mijn vader had die aan z'n bedsponde gevezen en liet ze nu en dan een keer brullen, voora in de zomer.

— Zusters? Broers?

— Geen zusters. Een broer. Verder een motorfiets, vier cylinders, een automobiel, zes cylinders, een vrouw en twee kinderen.

TWAALF STIELEN

— En wanneer hebt u die onweerstaanbare lust tot schrijven gevoeld?

— Ik werd er niet zo heel speciaal voor in de wieg gelegd, meen ik! Ik was eerst portier in een raffinaderij, dan bewaker van een fietspark, dan gaf ik mandolinelles. Lach niet! Ik gaf les alhoewel ik nooit muziek geleerd heb. « Nogal Italiaans », denkt u. Nou ja. Daarna werd ik leraar in een kostschool.

— En wanneer begon u te schrijven?

— Kalm aan, ik ben er haast. Ik begon op een krant als... corrector. Om wat bij te verdienen begon ik kleine geschiedenissen te schrijven met locale kleur. Welnu, was ik hoofdredacteur van die krant en om zeker te zijn alle artikels op tijd te krijgen schreef ik de krant voor drie vierde vol!

— Dat duurde lang?

— Lang?... een seizoentje! Ik reed naar Milaan en werd medewerker van de « Bertoldo » ...

UTWEG UIT ONZE DUIM GEZOGEN

DE SCHRIJVER VAN VAN DON CAMILLO

later hoofdredacteur. Dat was in 1940

- De oorlog brak uit!

— Inderdaad! Ik werd gemobiliseerd, later gevangen genomen door de Duitsers en naar een kamp in Polen gestuurd

- Harde jaren, veronderstel ik?

— De meest actieve periode van mijn leven! Ik heb een heleboel dingen gedaan om in leven te blijven. Mijn programma kan ik als volgt samen vatten. « Zelfs als ze me doden, sterf ik niet! » Dat is lang niet zo gemakkelijk als je nog maar vijftig kilo weegt, benen, vlooien, luizen, honger en heimwee inbegrepen.

DE KLEINE WERELD VAN DON CAMILLO

— Vertel me nu eens wat over uw boek?

— „Geduld hebben de mensen uit het Noorden ook niet! Ik ben er haast. In April 1945 keerde ik te Milaan terug en werd medewerker van het nieuw blad « Candido ». Na een tijd begon men mijn medewerking zeer op prijs te stellen (misschien omdat ik intussen hoofdredacteur gebombardeerd was?) Alhoewel ik onafhankelijk was en blijven wou, zat ik weldra tot over mijn oren in de politiek

— Haha! Enne, bent u er weer uitgeraakt?

— Op zekere dag schold de chef van de communistische partij me voor « driedubbele idioot » en op slag en ommezien stond ik in Italie bekend als een « groot journalist »!

— Natuurlijk

— Het is toen dat ik op het idee kwam Don Camillo, een brave dorpspastoor, en Peppone, de communistische burgemeester, samen op het toneel te voeren! Heel Italië lachte met die twee, en toen het boek verscheen kende het een enorm succes. Zelfs over de grenzen raakte het spoedig bekend. De twee films die gedraaid werden met Fernandel in de rol van Don Camillo, zetten de kroon op het werk. Geloof me, ik versta nog altijd niet goed waarom iedereen mijn boek wil lezen!

WAAROM?

— Wij denken dat uw boek zoveel succes heeft, omdat al de passages uit het volle leven gegrepen zijn, omdat u het leven vertelde zoals dit zich kan afspelen in een dorp

— Ja en de realiteit, het ware leven is altijd véél boeiender dan al de geschiedenissen die men fantaseert.

— Wat denkt uzelf van « De kleine Wereld van Don Camillo »?

— Niets! Ik heb iedere bladzijde geschreven zonder haat. Mocht er ergens een pastoor zijn die zich beledigd voelt, geef ik hem de toelating zijn grootste kandelaar op m'n hoofd stuk te kloppen. En is er ergens een politicus, die vindt dat ik de mensen van zijn slag niet met de nodige eerbied behandelde .. mag hij me de ribben breken. Indien iemand zich beledigd voelt door de woorden van Christus, kan ik niets voor hem doen want de stem van Christus is in mijn boek de stem van « mijn » gewetен.

... VAN ROBINSON CRUSOE

GEILLUSTREERD DOOR A. WEINBERG

DE drie Engelsen zonnen op wraak en zo hadden die beslist kunnen uitwerken, indien er zich geen andere gebeurtenis had voorgedaan, die heel de kleine kolonie in gevaar bracht. Gedreven door een angstig voorgevoel, verliet de gouverneur op een nacht zijn woning. Tot zijn ontzetting, ontwaarde hij drie grote vuren op de Oostkust van het eiland. De kannibalen ontscheepten! De vader van Vrijdag werd op verkenning gestuurd. Bij zijn terugkeer wist hij te vertellen, dat het hier ging om twee vijandelijke stammen die, bij toeval, in dezelfde nacht met hetzelfde doel ontscheept waren : een smakelijk hapje te vangen! « Zodra het licht wordt », zei hij, « zullen ze vechten. » En zo gebeurde het ook. Ten slotte staken overwinnaars en overwonnenen van wal en verdwenen. Drie leden van de overwonnen stam die zich in het bos verscholen werden door de Engelsen ontdekt en als slaven behouden.

HET gevaar had de Engelsen voor een tijd gekalmeerd, hun boze instincten kregen echter spoedig de bovenhand. Een van hen strafte op zekere dag zijn slaaf op zulke brutale wijze dat een Spanjaard, getuige van de scène, het niet kon aanzien en tussenbeide sprong. Hij werd, net als de slaaf, gewond en het kwam tot een algemene vechtpartij tussen Engelsen en Spanjaarden.

Ten slotte werden de Britten overmeesterd en vóór de gouverneur gebracht. Ze werden op de Noordoostkust van het eiland verbannen. Daar ze zeer lui waren en liever schildpadden omdraaiden, dan het land te bewerken, was hun oogst zeer schamel. Op zekere dag hadden ze er genoeg van en klopten aan bij de gouverneur om een kano en wapens. Zij kregen het gevraagde en koxen zee om op het vasteland hun geluk te zoeken.

HELAAS! Twee en twintig dagen na hun vertrek, zagen de Spanjaarden de sloep met de Engelsen terugkeren. Ze vertelden dat ze in het Westen een eiland hadden ontdekt met vredelievende, vriendelijke bewoners. Bij middel van gebaren, hadden ze met elkaar kunnen converseren en zo waren ze te weten gekomen, dat de bewoners van dit eiland geen mensenvlees aten. Ze penseelden alléén hun krijgsgevangenen op. Hun koning was er juist tweehonderd aan het vet mesten voor een groot feest. De Engelsen zegden dat ze heel nieuwsgierig waren ze te zien. De Inboorlingen begrepen, dat de Britten enkele gevangenen in de pot wensten en schonken er hen een zestiental! De Britten zaten natuurlijk vreselijk verlegen met dat geschenk.

(Wordt voortgezet.)

POM EN TEDDY

Tekst: Rekenaeren

Van Frans Caerhais

Toekhuzer niet a... Tarasse » n... de kraag gegrepen en hem een aantal oplosjes gegeven ... de passagiers ... bij bedremmeld staan te ... op en ook naar Tarass Bondia

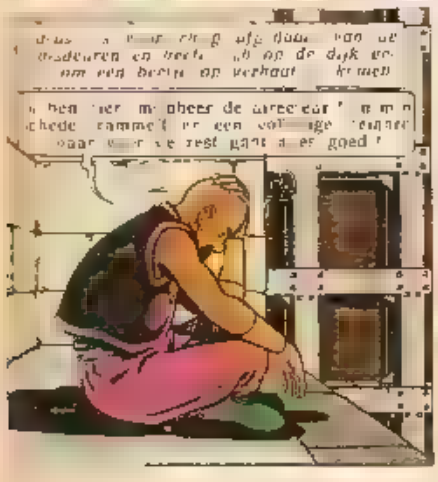

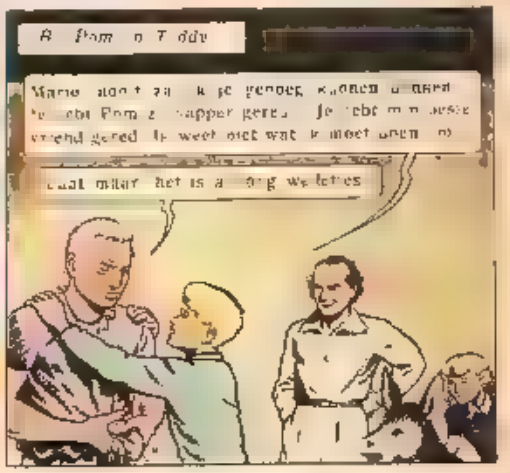

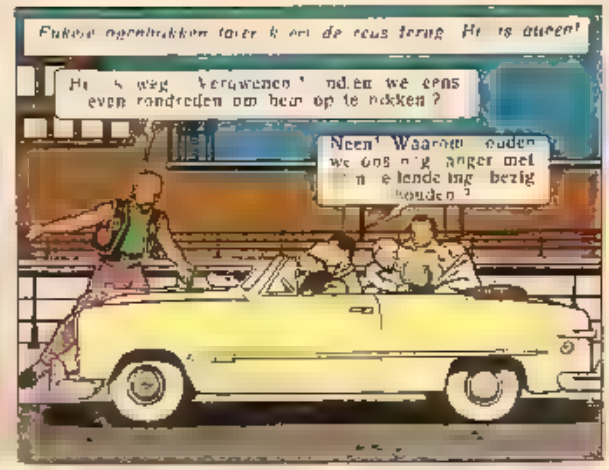

... commissaris ... luistert met belangstelling naar het verhaal van onze vrienden. Na de gebruikelijke formaliteiten kunnen ... naar het circus terugkeren. De ... vastdenende agent ... ch ... weemoedig en denkt:

... ook ... dik die ... aak ... me geen ... reep ... ep ... reep ... ... b geven. Nu ... goed !
Rij maar an ... sswagen rij maar an ... P... maar an ... sswagen rij maar ad

Het wordt ... t als onze vrienden eindelijk stappen bij hun rondreizende ... mgen. Alleen ... beer grom... als hij de auto hoort naderen.

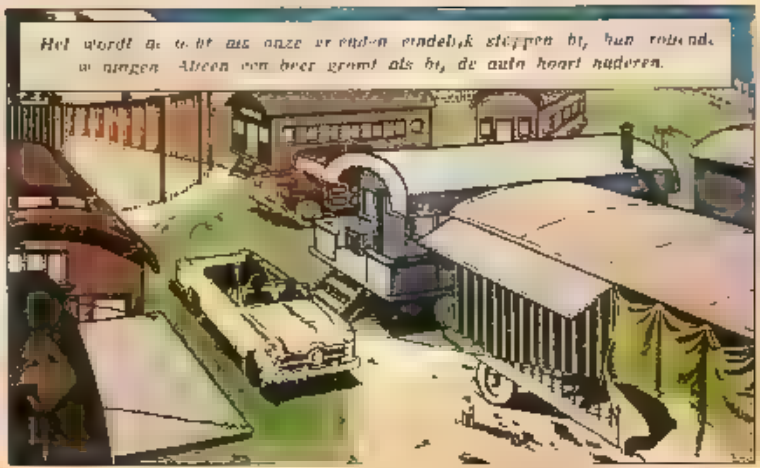

Toen ... uit ... pen Pom en Teddy ... naast elkaar in het ... n ... soep gevallen en hebben ... eue dromen

Wordt vervolgd.

HET GELE TEKEN

Het Gele Teken is in zijn opzet mislukt en kon Blake niet doden. Het monster kon echter uit de loods ontsnappen langs een kabel...

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

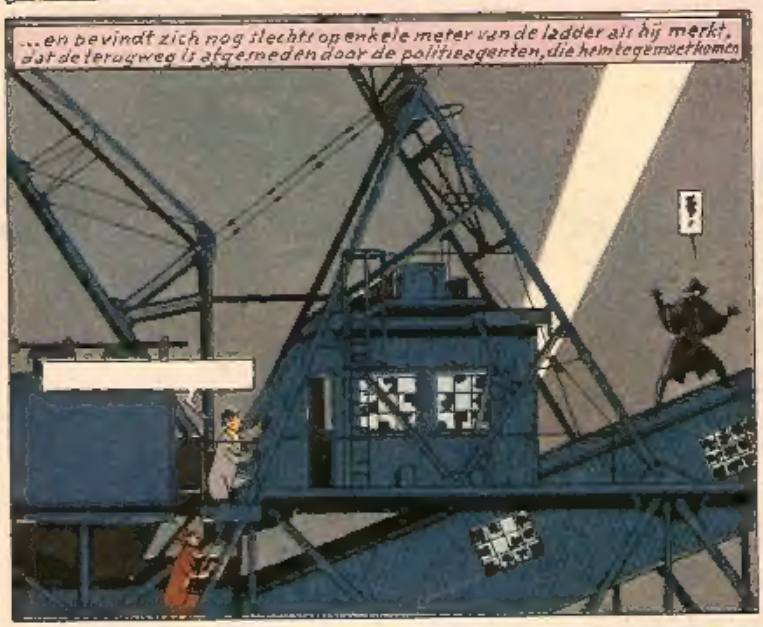

« HET GELE TEKEN » lees je graag, maar ken je ook « HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS » van dezelfde auto

Weldra...
DE OPLOSSINGEN
VAN
DE GROTE PRIJSVRAAG

NOG een weinig geduld, vrienden! Een van de volgende weken publiceren we de oplossingen van ONZE GROTE KUIFJESPRIJSVRAAG 1954.

We kunnen de oplossingen thans nog niet geven want, volgens artikel 9 van het reglement, krijgen de deelnemers die in de kolonie of overzeese gebieden wonen, een maand langer tijd om hun formulier in te sturen.

Je zal dus spoedig weten of je al dan niet juist geantwoord hebt op de vijf opgaven van de Prijsvraag.

Je bent er natuurlijk van overtuigd, dat je de namen van de tien beroemde personaliteiten gevonden hebt. Je weet heel nauwkeurig welke tien wagens er op de foto stonden en je hebt het mysterie van de vijf zeer geheimzinnige foto's opgelost. Wist je ook welke sporten de athleet beoefende en, lees je « Kuifje » zó goed, dat je konden vinden in welk verhaal en op welke bladzijde de kleine tekeningen van onze vijfde opgave stonden?

Ik hoop dat je alle vragen keurig hebt kunnen beantwoorden!

Heb nog wat geduld, weldra kan je je eigen antwoorden, je bewaarde wellicht een afschrift, vergelijken met de juiste oplossingen welke wij zullen publiceren.

Spoedig volgt er meer nieuws, vrienden!

VOEG DEZE BON BIJ JE COLLECTIE!

KEN JIJ DE BOEIENDE GESCHIEDENIS VAN DE LUCHTVAART?

ZE IS GEILLUSTREERD MET DE PRACHTIGE COLLECTIE **ZIEN & WETEN**

DE CHROMO's WERDEN GETEKEND DOOR HERGE EN ZIJN VERKRIJGBAAR IN RUIL VOOR KUIFJE's BONS.

100 p. geven recht op een reeks van zes chromo's (14 x 20 cm).

HOE BEWAAR JE DIE PRACHTIGE COLLECTIE?

Door ze in de mooie albums ZIEN EN WETEN te kleven!

De albums vertellen je de boeiende geschiedenis van de luchtvaart en kunnen ieder tien reeksen van zes chromo's bevatten.

ZIJN THANS VERKRIJGBAAR:
Oorsprong tot 1914, reeksen 1 en 2.
Oorlog 1939-1945, reeksen 1 tot 8.

GESCHENK: Bij iedere album is er een check van 20 punten gevoegd.

50 FR.

DE KUIFJE's BONS VIND JE OP DE PRODUCTEN VAN:

VICTORIA • KOLYNOS
HEUDEBERT • HORTON
MATERNE • PALMAFINA
SKI & FRANCO-SUISSE
PROSMANS • PILSBERG
TOSELLI • PANA • KUIFJE

KUIFJE OP REPORTAGE

ZO MAAKT MEN EEN TEKENFILM

(VERVOLG VAN «KUIFJE» Nr 13)

Hier zie je Grimault met vaardige hand zijn «Ramoneur» ofte «Schouwvagertje» schetsen.

In nr 13 van «Kuifje» vertelde ik dat ik onlangs te Parijs de tekenaar Paul Grimault heb ontmoet, en hij in zijn stamcafé bereidwillig alle vragen beantwoordde die ik hem stelde in verband met de tekenfilm waarvan hij de voornaamste Europese vertegenwoordiger is. Hier gaat het vervolg dan dit interview.

NOG ENKELE CIJFERS

IK zei dat «Sneeuwwitje» met zijn 2.192 m. film voor de oorlog 75.000.000 fr. kostte. Zo ging Grimault verder. De tekenfilm is niet alleen zeer duur (mijn «Ramoneur» kostte 400 miljoen Fr. Fr.) maar ook zeer moeilijk te verwezenlijken. Dat zul je nog beter begrijpen, wanneer je bedenkt dat de grote Amerikaanse Columbia-tekenfilmstudio's een ploeg van 200 tekenaars hebben (om van de technikers nog niet te spreken) en dat die studio's met de modernste middelen en zonder op allerlei onkosten te moeten zien, amper tien korte tekenfilmpjes per jaar kunnen produceren! De grootste Amerikaanse tekenfilmproducent, na Walt Disney, is het Warner Bros-atelier dat dertig korte filmpjes per jaar voortbrengt.

«LE RAMONEUR ET LA BERGERE»

MIJN film «De Schouwvager en het Herderinnetje» heb ik gemaakt met de hulp van een vijftigtal tekenaars, verklaarde Grimault. We hebben er vier jaar lang aan gewerkt, eer we met onze 2.400 m. klaar kwamen. De producer knipte er in, en bracht slechts 1.800 m. in omloop. De film werd opgenomen volgens het technicolorprocédé en in Engeland ontwikkeld.

Het moeilijkst bij het verwezenlijken van een tekenfilm is het omzetten van de gedachten van het scenario in beelden. Zich uitdrukken in tekeningen is niet zo makkelijk als men dat zou menen. En de techniek stelt ook haar eisen. Neem b.v. een sprong. Men baseert zich voor de sprong van een tekenfilmpersonage op de sprong van een mens. Die moet ontleed, gesynthetiseerd, en gechronometreerd en soms gefilmd worden. Iedere stand moet daarna juist geschetst, en daarbij mag je niet vergeten dat die sprong moet aangepast aan de projectiesnelheid van de film, d.w.z. 24 beelden per seconde. Dat worden ingewikkelde berekeningen!

PLANNEN

HET spreekt vanzelf dat ik Paul Grimault ook naar zijn plannen vroeg. Hij was niet terughoudend en verklaarde me dat hij in het vervolg alleen nog lange tekenfilms wou maken, alhoewel die veel moeilijker zijn dan korte tekenfilmpjes.

Terloops verzekerde hij me dat Walt Disney's beste werk, naar zijn mening, zijn kortste stroken zijn. In wit-zwart wil Grimault niet meer werken. Alleen nog in kleuren. En dan ook geen Technicolor meer. Hij wil nog alleen het nieuwe Kodakprocédé *Eastmancolor* gebruiken, omdat dit nu eenmaal de Technicolor overtreft en voor de tekenfilm beter geschikt is.

Na al mijn successen en tegenslagen op gebied van tekenfilm ben ik tot de overtuiging gekomen dat de tekenfilm werkelijk het beste uitdrukkingsmiddel is, verzekerde Paul Grimault, want goede tekenfilms kan men overal (in alle werelddelen), en altijd (zonder onderscheid van seizoen of wat ook), vertonen. En al kosten tekenfilms duurder, ze kunnen ook veel langer lopen en zijn niet zo gauw uit de mode. Groot en klein blijven steeds met belangstelling naar de tekenfilmprogramma's kijken.

Bij het afscheid van Paul Grimault viel het me op dat deze knappe tekenaar van voorkomen een Engelsman schijnt, (en zich op zijn Engels kleedt) maar dan met de typisch Franse jovialiteit.

Alle tekeningen worden niet op papier, maar op doorzichtig cellofaan getekend.

PAUL GRIMAULT werd geboren op 23 Maart 1905, te Neuilly bij Parijs. Hij liep naar de gemeenteschool, de moderne humaniora en de school voor Kunsten en Ambachten. Zijn eerste beroep was decorateur. Vooraleer hij echter tekenfilmauteur werd, heeft hij nog heel wat beroepen met min of meer geluk uitgeoefend. Vóór hij zijn legerdienst deed, was hij eerst nog werkzaam als huisschilder en warenhuisdecorateur (dus een gewezen collega van Willy Vandersteen). Hij deed zijn dienst in de infanterie, en werd na zijn soldatentijd schrijnwerker. Die stiel ging hem echter niet goed af. Hij was muzikaal aangelegd en wou het eens in de muziek beproeven. Hij speelde banjo en guitaar, meestal op kermissen en volksfeesten. Eindelijk kwam hij in de tekenkunst terecht langs de publiciteit waarvoor hij decors schilderde. In 1931 deed hij zijn eerste stappen in de filmwereld in het gezelschap van Anouilh en Prévert. Vijf jaar later stichtte hij met zijn vriend André Sarrut een eigen tekenfilmmaatschappij Les Gémeaux. Ze maakten vooral kleine publiciteitsfilmpjes en deden het zó goed dat ze weldra de nodige kapitalen konden inzamelen voor het maken van grotere films. Grimault's eerste groot werk (1937) was een film over de Electriciteit. Datzelfde jaar bracht hij ook zijn eerste speelfilm.

In 1941 toonde hij zijn Passagers de la Grande Ourse. In 1943 verschenen zijn Notenhandelaar, en L'Epouvantail, die kenners als zijn beste werk aanzien. Met zijn eerste grote naoorlogse film, Le Voleur de paratonnerres verwierf hij, in 1947, de Grote Prijs van Venetië. Datzelfde jaar publiceerde hij nog zijn Flûte Magique. Zijn Ramoneur et la Bergère betekende het einde van Les Gémeaux want Grimault richtte een eigen firma op.

EEN GOEDE RAAD VAN T. W.

SPRING nooit van je fiets langs de kant van de steenweg, doch langs de kant van de stoep. Wees voorzichtig op je fiets!

WANNEER je van de tram stapt en je moet daarna de straat oversteken, doe het dan NOOIT ACHTER DOCH VOOR DE TRAM!

Achter de tram kan er steeds onverwachts een auto of een tram uit de tegenovergestelde richting aankomen!

HET IS EEN RAAD VAN TOURING WEGENHULP

DE NAJAVALLEI

DOOR HERGÉ

Badala maakt zich grote zorgen over zijn meester, want de groom vertelde hem zo juist « dat de baas niet helemaal normaal was »...

(Wordt vervolgd.)